

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **L. P.**
zastoupeného advokátem Mgr. Vladimírem Ježkem
sídlem Dvořákova 26, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č. j. MSK 37724/2020, ve věci
dopravního přestupku,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 8. 4. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 31. 3. 2020, č. j. MSK 37724/2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Hlučíně ze dne 10. 2. 2020, č. j. HLUC/09993/2020/OD/Vo, jímž byl uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a § 125c odst. 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 16. 5. 2018 v 8:45 hodin v obci Hlučín na ulici Čs. Armády v místě autobusové zastávky ve směru jízdy na obec Darkovičky, řídil motorové vozidlo tovární značky VW Passat, rz: X, ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále se měl dopustit přestupku tím, že nejpozději dne 31. 5. 2017 nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne 24. 5. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy, č. j. SMO/382716/16/DSČ/Dol, kterým mu byla uložena mimo jiné sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce, a na základě kterého pozbyl řidičské oprávnění. Tímto svým jednáním porušil povinnost ustanovení § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz řízení na dobu 12 měsíců a zároveň byl žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě namítá, že označené přestupky nelze spáchat z nedbalosti. K tomu blíže uvádí, že žalobce se o rozhodnutí ukládající mu označené povinnosti nedozvěděl, neboť mu nebylo doručeno, ale bylo doručeno jeho právnímu zástupci, který mu rozhodnutí nezaslal ani mu výsledek nesdělil. Tvrdí, že mu mělo být na základě ust. § 34 odst. 2 správního řádu doručeno rozhodnutí, jelikož mu rozhodnutí stanoví povinnost, kterou má jako zastoupený osobně vykonat. Jestliže žalobci nebylo doručeno rozhodnutí ani výzva k odevzdání řidičského průkazu, tak je toto doručení vůči němu neúčinné. Právní kvalifikace u obou přestupků vylučuje nedbalostní formu a musí se jednat o přestupky úmyslné. Žalobce o pravomocně uloženém zákazu činnosti nevěděl, a proto jej nemohl úmyslně spáchat. Kdyby totiž o pravomocně uloženém zákazu žalobce věděl, zcela jistě by řidičský průkaz odevzdal, neboť zákaz mu byl uložen pouze na 1 měsíc a žalobce vykonává živnost taxislužby a je pro něj řidičský průkaz nezbytnou podmínkou. Další

žalobní námitkou je, že přestupek neodevzdání řidičského průkazu není delikt trvající, a tudíž je chybný právní závěr o tom, že tento delikt není promlčen. Jako další žalobní námitku uvádí otázku právní moci rozhodnutí ze dne 24. 5. 2017. Dále namítá nesprávná skutková zjištění žalovaného, která spatřuje v tom, že je v napadeném rozhodnutí konstatováno, že rozhodnutí z května 2017 bylo žalobci doručeno a ten je měl údajně přeposlat svému právnímu zástupci aniž by je četl. Toto tvrzení je zcela nesprávné, nejspíše mylně odvozeno od podání vysvětlení žalobcem ze dne 16. 5. 2018, kde žalobce uvedl, že jako řidič taxikář měl sjednání pojištění na pokuty a všechno co mu došlo, vždy posílal k vyřízení pojistné instituci, která jej zastupovala. Inkriminované rozhodnutí ale nebylo žalobci doručeno a on je osobně nepřevzal a ani se o něm do 16. 5. 2018 nedozvěděl. Žalovaný tak učinil nové a nesprávné skutkové zjištění, neboť správní orgán prvního stupně rozhodnutí ani žalobci nezasílal. Jedná se tak o vzájemně odlišná skutková zjištění prvostupňového a odvolacího orgánu. To žalobce

považuje také za nesprávný procesní postup. A v poslední řadě žalobce namítá nesprávný procesní postup, který spatřuje v rozšíření obvinění, které mu dle jeho výroků nebylo nikdy doručeno. Žalobce tvrdí, že došlo k zahájení přestupkového řízení o novém skutku a toto rozhodnutí nezaslal žalobci, ale právnímu zástupci, který jej zastupoval ve dříve zahájené věci. Plná moc udělená žalobcem právnímu zástupci pro zastoupení v konkrétním řízení má účinky zmocnění pouze pro toto konkrétní řízení a nikoliv pro všechna další řízení, která budou v budoucnu zahájena. A protože zahájení řízení o přestupku spočívajícím v neodevzdání řidičského průkazu nebylo účinně doručeno žalobci, nenabylo vůči němu právní moci a nebylo možno vydat ohledně tohoto přestupku rozhodnutí o vině. Pokud se tak stalo, jedná se o závažné pochybení mající za následek nezákonnost vydaných rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 6. 2020 navrhuje zamítnutí žaloby a ve vztahu k žalobním námitkám především zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že přestupek řízení vozidla bez řidičského oprávnění lze spáchat jak úmyslně, tak z nedbalosti, k tomu uvádí judikaturu. Upozorňuje na formulaci „kdy má účastník něco v řízení osobně vykonat“ v § 34 odst. 2 správního řádu, jedná se o případ, kdy má něco vykonat v řízení a ne po jeho skončení. Zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost zaslat dotčenému řidiči výzvu k odevzdání řidičského průkazu, neboť povinnost odevzdat řidičský průkaz vyplývá přímo ze zákona. Řidičské oprávnění se automaticky nenabývá samotným vykonáním zákazu činnosti, nýbrž se vrací až právní mocí rozhodnutí, které se vydává v řízení zahajovaném na žádost řidiče. K tomu poukazuje na to, že u žalobce jako řidiče taxislužby lze předpokládat nadstandardní znalost pravidel provozu a právních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích, tedy i pravidel pro pozbývání a nabývání řidičského oprávnění. K problematice trvajícího přestupku žalovaný odkazuje na judikaturu a poznamenává, že neznamená, že se takový přestupek nepromlčuje, ale že promlčecí doba počíná běžet až od ukončení protiprávního stavu anebo od sdělení obvinění. Žalovaný však uznává, že chybně vyložit vyjádření žalobce uvedené v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 16. 5. 2018 když dovodil, že žalobce podkladové rozhodnutí převzal a přeposlal jej svému zástupci. I přes to se žalovaný domnívá, že napadené rozhodnutí ob stojí, protože podstatné je, že podkladové rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno (doručení zástupci). K námitce týkající se

rozšíření obvinění žalovaný uvádí, že správní orgán byl povinen projednat oba předmětné přestupky ve společném řízení dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. V řízení zastupoval žalobce právní zástupce, přičemž rozšířením obvinění se z toho řízení nestalo řízení jiné, stále šlo o totéž řízení vedené správním orgánem pod stejnou spisovou značkou. Je-li oznámení o zahájení řízení doručováno obviněnému za situace, kdy mu již bylo oznámeno zahájení řízení pro jiný skutek, nejde o situaci, kdy má zastoupený obviněný něco v řízení osobně vykonat, proto byla písemnost doručena právnímu zástupci žalobce.

V. Posouzení věci soudem

4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Dne 15. 3. 2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobce se na místě odmítl vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku. Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 4. 11. 2016, č. j. SMO/382716/16/DSČ/Dol, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročení povolené rychlosti. Za což mu byla uložena pokuta 3 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v

zákonně lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 5. 2017, č. j. MSK 162419/2016, s právní mocí dne 24. 5. 2017 tak, že snížil sankci pokuty na 2 500 Kč a snížil zákaz řízení z 2 měsíců na 1 měsíc. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce J. Z. dne 24. 5. 2017, plná moc k zastupování tímto zástupcem žalobce ze dne 4. 5. 2017. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou ze dne 24. 7. 2017 podanou ke Krajskému soudu v Ostravě, který žalobu zamítnul rozhodnutím ze dne 27. 10. 2017, č. j. 19 A 19/2017-30, s právní mocí dne 27. 11. 2017.

5. Dne 16. 5. 2018 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 16. 5. 2018 v 8:45 hodin v Hlučíně na ul. Čs. Armády řídil motorové vozidlo tovární značky VW Passat, rz: X, kdy lustrací bylo zjištěno, že řidič není držitelem příslušného řidičského oprávnění pro danou skupinu motorových vozidel. Tímto svým jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. S žalobcem byl téhož dne sepsán úřední záznam, ve kterém žalobce uvedl, že o žádném zákazu řízení nevěděl. Žalobce podal dne 21. 5. 2018 žádost o vrácení řidičského oprávnění. Dne 2. 10. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku (porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu). Dále je ve spise založena plná moc k zastupování žalobce JUDr. Vladimírem Ježkem ze dne 3. 10. 2018. Dne 17. 10. 2018 proběhlo ústní jednání, kterého se účastnil pouze právní zástupce žalobce a při kterém došlo k rozšíření obvinění za přestupek podle § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť porušil ustanovení § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu. Žalobce se k tomuto rozšíření obvinění vyjádřil přípisem ze dne 7. 11. 2018.
6. Městský úřad Hlučín vydal dne 19. 2. 2019 rozhodnutí č. j. HLUC/09890/2019/OD/Ni, jímž byl žalobce uznán vinným, že se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 16. 5. 2018 v 8:45 hodin v obci Hlučín na ulici Čs. Armády v místě autobusové zastávky ve směru jízdy na obec Darkovičky, řídil motorové vozidlo tovární

značky VW Passat, rz: X, ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále se měl dopustit přestupku tím, že nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne 24. 5. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy, č. j. SMO/382716/16/DSČ/Dol, kterým mu byla uložena mimo jiné sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce, a na základě kterého pozbyl řidičské oprávnění. Tímto svým jednáním porušil povinnost ustanovení § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz řízení na dobu 12 měsíců a zároveň byl žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému bylo vyhověno a rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 7. 2019, č. j. MSK 43724/2019, bylo rozhodnutí Městského úřadu Hlučín zrušeno a věc vrácena k novému projednání. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí byla nesprávně vymezena doba, během které žalobce nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz.

7. Následně vydal Městský úřad Hlučín rozhodnutí č. j. HLUC/09993/2020/OD/Vo, ze dne 10. 2. 2020, jímž uznal žalobce vinným, že se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a § 125c odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ve stejném rozsahu jako v původním rozhodnutí, pouze upřesnil dobu, ve které měl být řidičský průkaz odevzdán, a to tak, že nejpozději dne 31. 5. 2017 nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne 24. 5. 2017, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy, č. j. SMO/382716/16/DSČ/Dol, kterým mu byla uložena mimo jiné sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce, a na základě kterého pozbyl řidičské oprávnění. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2020, č. j. MSK 37724/2020, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Jde o žalobou napadené rozhodnutí.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
9. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
10. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
11. Žalobce ve své žalobě namítá, že označené přestupky nelze spáchat z nedbalosti. Tvrdí, že se o rozhodnutí ukládající mu označené povinnosti nedozvěděl, neboť mu nebylo

doručeno, ale bylo doručeno jeho právnímu zástupci, který mu rozhodnutí nezaslal ani mu výsledek nesdělil. Tato námitka není důvodná, neboť žalobce se o původním rozhodnutí zřejmě dozvěděl, když proti němu podal správní žalobu. Tuto správní žalobu podal prostřednictvím svého právního zástupce (odlišného od správního řízení, přímo zmocněného k podání žaloby), tudíž se žalobce musel s rozhodnutím, kterým mu byl uložen měsíční zákaz řízení seznámit.

12. Přesto soud dodává, že i bez podané správní žaloby proti rozhodnutí z května 2017 by námitka byla nedůvodná, neboť předmětné přestupky lze spáchat z nedbalosti. Již ze samotného znění ust. § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, vyplývá, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Zákon o silničním provozu v § 3 odst. 3 písm. a) ani v § 94a odst. 2 výslovně nestanoví nutnost úmyslného zavinění. To znamená, že může být spácháno z nedbalosti. K tomuto názoru se kloní i Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 62/2015-35, *pro závěr, že pachatel měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řidičského průkazu, je nutné mít najisto postaveno, že pachateli bylo rozhodnutí ukládající tuto sankci řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoli by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, může vést k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku. Nelze vycházet z toho, že řidič není nevědomě nedbalý ve vztahu k přestupku řízení bez řidičského oprávnění jen proto, že se fakticky neseznámil s rozhodnutím o odvolání v řízení proti rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel. V situaci, kdy stěžovatel svému zástupci nesdělil jiný kontakt než e-mailovou adresu (k níž dle tvrzení stěžovatele měla přístup jeho bývalá přítelkyně), a nemohl se tak se stavem odvolacího řízení seznámit, zavinil porušení zákonem chráněných zájmů přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti (nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Nebo další rozsudek ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008 - 66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem – mezi stranami není sporu, že v nyní řešené věci je tento znak naplněn. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, ta se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. Jestliže není objektivní kritérium upraveno zvláštními právními nebo bezpečnostními předpisy či uznávanými pravidly, je nutno vyžadovat takovou opatrnost, jaká je přiměřená okolnostem a situaci, kterou pachatel svým jednáním sám vyvolal. V daném případě, jak správně*

podotýká stěžovatel, se jednalo o životní situaci (doručování rozhodnutí správního orgánu), v níž nejsou povinnosti pachatele upraveny žádným právním předpisem. V těchto situacích se zpravidla vychází jen z obecně uznávaných zásad rozumného člověka. Pro konstatování nevědomé nedbalosti však musí být splněno i subjektivní kritérium nedbalosti, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.) a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané. Nejvyšší správní soud toto individuální hledisko spatřuje (shodně s žalovaným a krajským soudem) ve skutečnosti, že stěžovatele dne 3. 6. 2009, ve 12:45, v Ústí nad Labem, ulici Přístavní kontrolovala policejní hlídka z důvodu překročení povolené

rychlosti v obci (místo povolených 50 km/hod byla stěžovateli naměřena rychlost 94 km/hod, resp. 91 km/hod po odečtení odchylky). Stěžovatel si tedy byl vědom toho, že překročil povolenou rychlost o více než 40 km/hod a vzhledem ke svým hojným zkušenostem s dopravními přestupky pro něj jistě nebyl neznámý ani možný postih hrozící za takové porušení zákona. Současně mu bylo účinně oznámeno, že s ním bylo pro tento přestupek zahájeno přestupkové řízení. Ve světle judikatury lze dovodit, že subjektivní hledisko je naplněno, neboť žalobce věděl, že překročil povolenou rychlost a věděl, že je jeho přestupek projednáván správními orgány. Objektivní hledisko je splněno, jelikož doručení rozhodnutí o zamítnutí odvolání zástupci žalobce, je doručení řádné. Podle § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se doručují zastoupenému v průběhu řízení jen ty písemnosti, z nichž pro něj plyne povinnost v probíhajícím řízení něco osobně vykonat. Jinak platí, že se písemnosti ve správním řízení tam, kde vystupuje zástupce účastníka řízení, doručují jenom tomuto zástupci. Ten samozřejmě má účastníka řízení o jeho průběhu informovat. To zda je konečné rozhodnutí správního orgánu písemností, z níž plyne, že by měl zastoupený něco v řízení vykonat, vykládá Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61, rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za přestupek, nespadá do kategorie písemností dle § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy písemností, které se doručují nejen zástupci, ale i zastoupenému. V případě tohoto rozhodnutí správní orgán osobní součinnost zastoupeného nepotřebuje. Nebo dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 60/2017-33, povinnost odevzdat řidičský průkaz nelze chápat jako situaci, kdy by měl stěžovatel v rámci probíhajícího, či spíše toho času již pravomocně skončeného správního řízení něco osobně vykonat, neboť tak lze učinit i prostřednictvím jiné osoby, např. zmocněnce (srov. rozsudek ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016-35). Povinnost odevzdat v případě uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel řidičský průkaz vyplývá přímo ze zákona, konkrétně z § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu a vzniká již okamžikem právní moci rozhodnutí, jímž je taková sankce uložena. Nebo také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 62/2015-35, zákon o silničním provozu v účinném znění nevyžaduje, aby správní orgán vydával samostatné správní rozhodnutí o povinnosti odevzdat řidičský průkaz, neboť tato povinnost vyplývá přímo ze zákona, který rovněž stanoví lhůtu ke splnění této povinnosti. K tomu Nejvyšší správní soud závěrem dodává proto okolnost, že se obviněný vůbec nezajímal o to, jak rozhodl odvolací správní orgán o jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, nemůže odůvodňovat závěr, že nevěděl o tom, že mu byl takový zákaz pravomocně uložen.

13. Žalobce dále ve své žalobě namítá, že přestupek neodevzdání řidičského průkazu není delikt trvající, a tudíž je chybný právní závěr o tom, že tento delikt není promlčen. Tuto námitku krajský soud neposoudil jako důvodnou, neboť se v případě předmětných přestupků jedná právě o delikt trvající. Například viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014-27, tím, že stěžovatel neplatný řidičský průkaz neodevzdal, vyvolal protiprávní stav, který neplněním své povinnosti dále udržoval a rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015-27, jelikož jízda bez řidičského oprávnění v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu je pokračujícím přestupkem, kdy každou dílčí jízdou se řidič dopouští dalšího protiprávního jednání ve smyslu § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona, zdejší soud dospěl k závěru, že ani pouhá skutečnost uplynutí 6 let od chvíle, kdy žalobce ztratil řidičské oprávnění, (a měl odevzdat řidičský průkaz) není důvodem pro zánik materiální stránky tohoto přestupku.

14. Žalobce dále upozorňuje na otázku právní moci rozhodnutí ze dne 24. 5. 2017, víc tuto námitku nerozvádí. Vzhledem k tomu krajský soud uzavřel, že námitka není důvodná. Není zřejmé, v čem by měla být právní moc rozhodnutí sporná. Rozhodnutí ze dne 24. 5. 2017 bylo doručeno zástupci žalobce dne 24. 5. 2017. Plná moc k zastupování žalobce byla podepsána dne 4. 5. 2017.
15. Žalobce dále upozorňuje na nesprávná skutková zjištění žalovaného, které spatřuje ve špatném odůvodnění napadeného rozhodnutí, čímž žalovaný učinil nové a nesprávné skutkové zjištění. V tomto bodě žalobce správně poukazuje na nesoulad odůvodnění správního orgánu prvního a druhého stupně. Nicméně jiné (nesprávné) vyhodnocení doručování rozhodnutí žalovaným oproti správnímu úřadu prvního stupně nemá vliv na konečné rozhodnutí ve věci. Důležité zde je, že bylo rozhodnutí správně doručeno zástupci žalobce. Nesprávné odůvodnění rozhodnutí žalovaného zde nezakládá nezákonnost. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, a proto je i tato námitka žalobce nedůvodná.
16. Žalobce dále tvrdí nesprávný procesní postup, který spatřuje v rozšíření obvinění, které nebylo žalobci sděleno a tím nemohlo dojít pravomocnému rozhodnutí o vině. K tomu krajský soud uvádí, že zákon pro tyto případy ukládá, že správní orgán musí oznámit rozšíření řízení na takový skutek způsobem obdobným, jako je předepisováno oznámení o zahájení řízení. Řízení je zahájeno ústním vyhlášením takového oznámení. O ústním vyhlášení oznámení o zahájení řízení vydá správní orgán účastníkům řízení na požádání potvrzení. Obvinění bylo rozšířeno při ústním jednání dne 17. 10. 2018, na kterém byl právní zástupce žalobce. Právní zástupce měl od žalobce plnou moc podepsanou ze dne 3. 10. 2018, žalobce byl tedy řádně zastoupen. Správní orgán postupoval správně, když obvinění rozšířil při ústním jednání, jelikož postupoval obdobně jako při zahájení řízení. Právní zástupce žalobce se s rozšířením obvinění seznámil a při ústním zahájení řízení o žádné písemné potvrzení nežádal. Navíc na rozšíření obvinění žalobce písemně reagoval, lze se tedy domnívat, že s tímto rozšířením byl žalobce seznámen. Proto je i tato námitka nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

17. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. února 2022

[Zadejte text.]

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje